

[Bertel Dahlgaard.]

at 13 af apotekerkommissionens 15 medlemmer, højt ansete og uafhængige personligheder indenfor lægeverden, farmaci, administration og domstole, har sammensvoret sig om at foreslå lovbestemmelser, der truer den fremadstræbende danske medicinalindustri eksistens.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Aksel Møller, at det naturligvis meget vel kan tænkes i givne situationer, at et mindretal har ret overfor et flertal; jeg tror ikke, at majoriteten i kraft af, at den er majoritet, altid har ret. Nej, men når man står overfor to modstridende interesser, som det her jo er, apotekerne-medicinalfabrikkerne, og 13 medlemmer af en 15 mands kommission, sammensat som jeg her har nævnt, derefter søger at finde et balancepunkt mellem disse interesser, som vi må se at nå hen til, synes jeg, der i hvert fald er megen sandsynlighed for, at folketinget med god samvittighed tør lytte særlig til, hvad disse mænd siger.

Viggo Starcke: Jeg hører ikke til apotekerhaderne, der tager det ærede medlem hr. Poul Claussen ganske fejl. Særlig hører jeg til hans beundrere personligt, specielt før jeg hørte hans tale i dag, som jeg ikke syntes var helt på højde med den standard, han ellers anlægger.

Hvad angår penicillin, kender jeg ikke alle detaljerne i penicillinfremstillingens historie, men jeg ved så meget, at til fremstilling af et kilo penicillin betaler fremstilleren i øjeblikket 50 kr. i told af amylacetatet og mælkesukkeret, som bruges dertil, således at man i øjeblikket har en negativ beskyttelse foruden de andre toldafgifter, som en fabrikant må afholde, hvorimod fremmed penicillin, der indføres, er toldfrit, og den indsats, der er ydet på dette område — ganske som den indsats, der er ydet på insulinets område, hvor Danmark har en standard, som meget få lande kommer op på siden af — er ydet af medicinalfabrikkerne. Det er ikke medicinalfabrikernes

sag, jeg taler, og det er ikke stordriftens sag, jeg taler, således som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil give det udseende af, men det er forskningens frihed, og det er fremtidens forskning, som man i øjeblikket tager for lidt sigte på.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og den højtærede indenrigsminister ved ikke med sikkerhed, om det er urigtigt, hvad der bliver sagt, at man ruinerer den danske medicinalindustri, og at man kvæler fremtiden, hvis man gennemfører dette lovforslag, og jeg synes, det er for stort et ansvar, man påtager sig, uden at der egentlig er nogen begrundelse derfor, fordi de undersøgelser, man skulle underbygge begrundelsen med, ikke er gjort. Det er det, jeg angriber, og det er derfor, jeg ikke kan bøje mig for professor Warburgs autoritet på dette område — en mand, som jeg ellers sætter mellem de højeste og de mest ansete herhjemme. På dette område er professor Warburg dog som professor i medicin ikke den højeste sagkundskab; der er professoren i lægemidler, professoren i farmakologi den højeste autoritet, og professor Knud O. Møller stod i kommissionen urokkeligt fast på dette: vi må have disse undersøgelser foretaget, før vi kan drage slutninger. Nu har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard påtaget sig ansvaret for, at disse undersøgelser ikke er blevet gjort.

Den højtærede indenrigsminister sagde, da jeg refererede det møde i Medicinsk Selskab, hvor det var et almindeligt indtryk, at professor Warburg stod ganske isoleret med sine anskuelser indenfor lægestanden, at den er stærk, som står alene. Mener den højtærede minister virkelig det, vil jeg bede ham anlægge det samme syn på professor Knud O. Møller og hans stilling i kommissionen, for det var ham, der stod alene og altså derfor må stå særlig stærkt. Jeg synes, den højtærede indenrigsminister er kommet til at sætte et ben på hver side af træet og derfor ikke rigtig kan komme videre.

Jeg forsvarer ikke medicinalfabrikkerne